

[Socialministeren.]

nesker, der ønskede at komme i Arbejde, eller fra den anden Side, at det var Bøller og Voldsmænd og Forbrydere, som havde noget Udestaaende med Politiet og derfor ikke turde vise sig.

Og nu har jeg jo kendt Forsørgelsesvæsenets og Fattigvæsenets Administration gennem 20 Aar, jeg har ogsaa kendt de Typer, som man i Almindelighed taler om, naar man taler om Vagabonder, jeg har kendt dem alle sammen, og det kunde ikke undgaas, at det slog mig at se Forskellen paa blot for en halv Snes Aar siden og nu. Den Gang var den Type, man kaldte Vagabonder, mere eller mindre forhutlede og stinkende af Spiritus, ødelagte Menneskevrag — jeg taler ikke om Grunden dertil. Jeg saa meget faa af denne Type paa de store Herberger, og jeg vil bede de ærede Medlemmer Hr. Krag og Christmas Møller om, hvis de ikke er bange, at gaa ud til Herbergerne rundt omkring, saa skal de se, at det er en helt anden Type end den, man i Almindelighed mener, der er dør.

Der er ikke noget at le af, ærede Medlem Hr. Krag, det er den dybeste Alvor, og hvis det ærede Medlem havde været med mig paa denne Vandring, saa er det muligt, han ikke havde taget saa teoretisk og overlegent paa hele dette Spørgsmaal, som jeg synes, han gjorde. Jeg fandt dér kun en eneste beruset af 250 de tilfældige 2 Aftener, jeg kom uanmeldt, jeg saa kun een synligt beruset. Jeg saa mange Mennesker, om hvem jeg maatte sige til mig selv: Hvorfor i al Verden er du her? Jeg saa gamle Mennesker, jeg saa ganske unge Mennesker paa 20 Aar, friske, rødmossede Ansigter, jeg saa ogsaa en Lærersøn fra Landet, som laa paa et af disse Herberger. Hvorfor? Fordi han, efter at have udlært og ikke kunnet komme ind i sit Fag, var draget ind til den store By som saa mange andre, fordi dér var Chancen. Og i Løbet af en Maaned eller to begyndte Tøjet at se derangeret ud, han kunde ikke være bekendt at komme hjem igen, syntes han, til den lille Landkommune, hvor alle kendte ham og hans Fader.

Ser De, ærede Medlemmer, da jeg havde set dette — min Tid tillod mig ikke at komme helt rundt, det er Tiden, det har knebet med i det hele taget i lange Tider —, havde jeg set nok til at sige til mig selv: Her er Grundlag for en vis Opskræmthed, ikke paa Grund af Skud eller en enkelt Rudeknusning, men paa Grund af de Forhold, der har dikte-

ret denne Optræden; der er Grund til at gøre noget. Jeg overvejede saa, paa hvilken Maade man fra Regeringens Side kunde gribe ind.

Medens disse Overvejelser stod paa, skete der det, at den almindelige Følelse af, at der var noget galt, bredte sig til videre og videre Kredse, baade til kirkelige Kredse og indenfor forskellige Løjre af Pressen, og det saa ud til, at man vilde starte forskellige Indsamlinger med forskellige Formaal, at man altsaa vilde sætte en Hjelpeaktion i Gang fra flere Sider uden nogen rigtig Plan eller rigtigt Kendskab til Forholdene, fra enkelte Sider ogsaa saaledes, at man vilde overlade det hele til de arbejdsløses Organisation, som ikke er nogen virkelig Organisation.

Da var det, jeg resolut greb ind. Jeg gjorde det paa een Dag. Jeg fortalte i et Ministermøde, hvorledes Situationen laa, og sagde: Her kan der komme Penge ind, der kan komme nogle til Gavn, men der kan ogsaa komme mange Penge ind, som i Virkeligheden kan blive spildt. Jeg fik Tilladelse til at stille mig i Spidsen for denne Komité, der, som man vil se af dens Sammensætning, rummer alle mulige Opfattelser og Afskygninger undtagen Repræsentanter for de hjemløse selv.

De begyndte med — nu er det jo altid vanskeligt at tale om de hjemløse som saadanne, da der bestaar eller hidtil har bestaaet flere forskellige Organisationer eller Afdelinger indenfor dem, der indbyrdes har været uenige —, de begyndte altsaa med at forlange Repræsentanter i Komiteen. Det sagde jeg nej til. De forlangte derefter at faa nedsat et Kontrolraad for at kontrolere, hvorledes Komiteen vilde gaa frem. Det sagde jeg nej til. Jeg tilbød dem derimod naar som helst at forhandle med mig eller Forretningsudvalget, hvis de havde rent praktiske Oplysninger at give os, for at Hjælpen kunde komme dem til gode paa den bedst mulige Maade. Men for øvrigt modsatte jeg mig alt det, som netop Hr. Perregaard til at begynde med bebrejdede mig, nemlig at der her skulde være etableret en Hjelpeaktion uden nogen som helst Art af Kontrol og uden noget Kendskab til, hvad det var for Folk, man hjalp.

Det forbavser mig, at det ærede Medlem Hr. Krag, der dog formentlig følger ganske godt med i Aviserne, ikke har set, at Hr. Perregaard fremsatte sin Kritik paa et Tidspunkt, hvor han overhovedet ikke anede noget om, hvad denne Komité vilde gøre eller ikke gøre, og at han, efter at han havde set det, udtrykkelig sagde, at han var